

Más jut

Nézd. Ezek a fák. Itt lakom a közelben.
Eszembe jutott, hogy mennyire nem ismersz.
Még annyira sem, mint az erdőket.
Kár, hogy sosem fogod látni a telet az ablakomból.
Pedig hogy örültél a hegyeknek, felétek nincs ilyesmi.
Tudom, hogy kiábrándítóan egyszerűek vagyunk.
Nem akarlak többször megvigasztalni. Sírjál.
Szoktam én is, mióta gyűlölöm a vidéki nagyvárosokat.
Az ösvényeket már rég kitanultam.
Elovadt a tél, csak az a hó maradt bennem.
De mindegy, mert most nyár van, ilyenkor általában
más jut eszembe a túloldali dombokról.
Hogy nem tudom, jókor szeretlek-e.
Itt lakom a közelben. Ezek a fák, nézd.

Népliget

Télszag van és vasárnap.
Volt már ilyen. Ezekre
kicsit mindig jobban emlékszem.
Csak ezek tartják össze a napokat.
Mint a furnérlemezek a Népligetet.
Itt laktam vagy két évig. Azóta már felszedték
a síneket, a megállókat darabokra.
Ettől azért még semmi sem változik meg.
Végül is nem adtam meg a számom.

Láttam, ahogy fáradsz, és hogy el fogsz menni.
Ami marad, elég másnak.
Beléd markolok. Még.
És tudom, hogy így leszel igazán kevés.
Tényleg mentek, valami barátnőddel. Lassan túl korán lesz.
Itt hagyod tekinteted, letisztogatott kavics.
Legalább van ez. Mert se vasárnap, se Népliget.
Most már rólad sem terelném a szót, csak várok,
hogy mégis felhívsz, leszünk-e barátok.

pesti lányok

mondjuk egyszer délután,
nem csak este, későn találkozunk.
mindig mindenhez
így fogunk hozzá.
milyen vagy délután.
biztosan egészen furcsa. ahogy képzelem.
félek, hogy már nem férünk bele az őszebe,
kényelmetlenné válnak az itthoni karosszékek,
és tél lesz, és összekeverem az éjszakát a sötétséggel.
hiányzó ősziességem vagy, ami fülbe súg,
hogy ez nem egy igazi ős volt,
csak így támaszkodom,
borzasztó messze, egy délutánt,
hogy ne legyen hányingerem,
és elhívjalak magunkhoz, ide,
és egy kád meleg vízben elmeséljem,
amiről igazából alig tudok.
hogy itt más, innen van a borzasztó messze mindig.
és fecsegnék, hogy idén úgy érzem, lesz hó, igazi, régi fagyok.
hogy mióta nincs macskánk, a madarak mindent,
hogy mióta nincs kutyánk, visszahőtt a fű a kerítés mellé.
megmutatnám a kertet a gyümölcsfákkal,
mésszel lefestett fehér törzsüket,
amiről évekig nem tudtam, mi értelme.

Egy ideig, aztán nem

A kimaradó járatok is szelet csapnak.
A csönd is csak sejtet, a hang,
ami sosem lesz köztünk.
Az állandó indulásban megpihenve, minden
buszmegálló ölében.
Észrevettem, hogy többet ittunk mint eddig.
Mégis marad. Hogy majd egymásra
licitálhassanak az éjszakák.
Egy ideig őszintén beszélünk.
Egy ideig együtt, aztán már nem.
Aztán minden kétely bebizonyította önmagát.
Meg azt mondtad, hogy az ablakotokból mindent.
Tényleg. Ha valami, gondolom, ez hiányozhatna.
Meg a hangod. Ami most nincs.

Nehéz így

Nehéz így, tényleg.
Úgy feledkezni beléd, mint másokba régen.
Akarom, hogy megálljunk, egymásnak.
Ebben a vörös hajban
nem tudom már, mi volt.
Csak nyomasztó, mint egy utószezon, és ennyi.
Bárhonnan rálátni az elgyengült partokra,
illatod is csak azért volt, hogy ma
már ne tudjam felidézni.
Nem nézel, nem beszélek, már te sem.
Látom, hogy egy percre sem szeretnél olyan lenni, mint én.
Szemed két üres kávé,
hajtincseid veszteglő sávok ismeretlen irányok szélein.
Nehéz így. Hogy semmit. Nem is vörös igazán, valami más.
Csak az ajkad meg a mosoly, ahogy elterül,
olthatatlan szádon engedetlenül.

Külváros

Nem a legjobb itt. Képzeld, mégis az.
Bármennyire is jól ismered az egészet.
Miattad szerettem meg a külvárost.
Innen már vissza lehet nézni, mintha
egymás határait feszegetnénk.
Mégis, szép lenézni a nyolcadikról, le a zöldre,
vasbeton kötelékeink túlnőttek rajtunk.
Elér még ide egy-két villamos,
még viszonylag közel van minden,
bármikor el tudnánk menni innen,
amikor azt mondod, el kellene.

De itt lenne a legjobb nekünk, mennyit
jelenthetne ez az erkély.
Innen nézni vissza a belvárosig.
Mint egyesek az Istent, én így találok ki kettőnket,
már csak hinnem kéne benne.